

Overijverig strijder voor waardig sterven

Hij wilde alleen maar helpen. Nu wordt dokter Marc Van Hoey (54) mogelijk de eerste arts die voor euthanasie naar de rechtbank moet.

SVL

'Ge gaat mij toch helpen, dokter?' Dokter Van Hoey zou Simonneke helpen. Maar in zijn voortvarendheid stelde huisarts Marc Van Hoey een slordig dossier samen voor de 85-jarige Simone De Moor. In juni overleed zij in een Antwerps rusthuis na euthanasie. De Moor zei ondraaglijk te lijden onder het verlies van haar dochter. Van Hoey consulteerde geen psychiater en noteerde op het registratieformulier een vage, niet wetenschappelijke diagnose van 'reactieve depressie'.

Dat kan wettelijk niet door de beugel. Voor het eerst in haar dertienjarig bestaan stuurde de evaluatiecommissie euthanasie een zaak door naar het parket. Mogelijk moet Van Hoey zich voor het hof van assisen verantwoorden.

Het is niet de eerste keer dat de huisarts naar de rechtbank moet. Hij werd geconsulteerd in de voorbereiding van de euthanasievraag van schrijver Hugo Claus in 2008. In Dag Allemaal vertelde Van Hoey honderduit over dat proces. Weduwe Veerle Claus reageerde ziedend en diende klacht in wegens schending van het beroepsgeheim. Ze won de zaak. Sindsdien staat hij bij collega's bekend als mediageil en eigenzinnig: 'een tafelspringer'.

Zelfmoord

Een betweter was hij als kind al, zegt een voormalige klasgenoot. Dat hij zijn ouders niet zou opvolgen, befaamde kippenpoeliers in de toen nog bloeiende handelswijk Antwerpen-Noord, stond in de sterren geschreven. Ik wil dokter worden, klonk het al in de lagere school.

Hij is een kind van de Seefhoek en daar houdt hij ook praktijk. Een volkse wijk, een dokter dicht bij de mensen. Die met plezier op huisbezoek gaat, zeker bij oudere patiënten, die hij vaak hun leven lang blijft volgen. Tot op het eind. Hij sprak met hen over levenseinde, hielp bij het invullen van de wilsbeschikking.

Naar eigen zeggen heeft hij 'honderden' mensen begeleid naar euthanasie. Als voorzitter van de vereniging Recht op Waardig Sterven ontpopte zich een vurig voorvechter voor het medisch begeleide levenseinde: voor de intussen gerealiseerde uitbreiding naar minderjarigen, en, vooral: voor dementerenden.

Hoe gruwelijk noodzakelijk die wet was, merkte hij in 2004. Hij probeerde een patiënte met een ernstige persoonlijkheidsstoornis te helpen bij haar levenseinde. Haar psychiatrische stoornis werd niet aanvaard als 'ondraaglijk, ongeneeslijk en uitzichtloos' lijden. Een dag na het gesprek waarin Van Hoey haar dat vertelde, stak de vrouw zichzelf in brand. Zij overleed.

Over de dood van Simona De Moor, het onderwerp van een Australische documentaire die internationaal al voor commotie zorgde, zei hij in Het Nieuwsblad het volgende: "Ik denk dat we de keuze hadden: ofwel zou ze zelfmoord hebben gepleegd, met een traumatische ervaring voor iedereen rondom haar tot gevolg. Ofwel konden we proberen de wet toe te passen."